

POSTANOWIENIE

Dnia 22 lipca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel (przewodniczący)

SSN Małgorzata Gierszon

SSN Józef Szewczyk (sprawozdawca)

w sprawie **Z. S.**

oskarżonego o czyny z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 239 § 1 k.k.

w zw. z art. 11 § 2 k.k.

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 22 lipca 2015 r.,

wniosku Sądu Rejonowego w Turku

z dnia 26 maja 2015 r., sygn. akt II K 561/14,

o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu
na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł
wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Do Sądu Rejonowego w Turku wpłynął akt oskarżenia przeciwko Z.S. oskarżonemu o czyn z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 239 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Oskarżony Z. S. na stałe mieszka w W..

Pismem z dnia 8 stycznia 2015 r. obrońca oskarżonego poinformował o niemożności stawienia się przez oskarżonego na rozprawę wyznaczoną w dniu 14 stycznia 2015 r. z uwagi na kolizję terminów z rozprawą kasacyjną w Sądzie Najwyższym w sprawie II KK 125/14 i wniósł o zmianę terminu rozprawy.

Następnie, pismem z dnia 3 marca 2015 r., obrońca poinformował Sąd, że ze względów zdrowotnych oskarżony Z.S. nie stawi się na kolejny termin rozprawy, tj. w dniu 4 marca 2015 r.

W toku następnej rozprawy w dniu 22 kwietnia 2015 r. oskarżony Z. S. wniósł o rozważenie wystąpienie do Sądu Najwyższego o przekazanie niniejszej sprawy Sądowi Rejonowemu Warszawa Praga – Północ w Warszawie, jako sądowi właściwemu według miejsca jego zamieszkania. Uzasadniając wniosek podniósł obawy, co do możliwości dalszego obiektywnego procedowania przez sąd miejscowo właściwy w związku z treścią zapadłych w jego sprawie wyroków Sądu Okręgowego w Koninie, jak również swój zły stan zdrowia, zdiagnozowanego guza nadnercza oraz konieczność stałego pozostawania pod opieką lekarzy kardiologów, onkologów i neurologów. Na dowód przedstawił stosowną dokumentację lekarską, w tym opinię sporządzoną przez specjalistę chirurga oraz specjalistę psychiatrę.

Powołując się na treść przedłożonej przez oskarżonego dokumentacji medycznej, Sąd Rejonowy w Turku zwrócił się do Sądu Najwyższego o przekazanie niniejszej sprawy w trybie art. 37 k.p.k. Sądowi Rejonowemu dla Warszawy Pragi – Północ w Warszawie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek nie zasługuje na uwzględnienie.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego konsekwentnie uznaje się, że „dobro wymiaru sprawiedliwości” stanowiące podstawę przekazania sprawy innemu sądowi równorzędnemu w oparciu o przepis art. 37 k.p.k. to między innymi *„realna możliwość osądzenia sprawy w innym sądzie w sytuacji, gdy – stwierdzony opiniami biegłego lub biegłych – stan zdrowia oskarżonego uniemożliwia mu stawiennictwo w sądzie właściwym, a czyni realnym jego udział w postępowaniu w innym, bliższym miejsca jego zamieszkania sądzie”* (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia: 25 lutego 2010 r., II KO 6/10, OSNwSK 2010, poz. 432; 12 marca 2008 r., II KO 5/08, OSNwSK 2008, poz. 598; 12 października 2006 r., III KO 61/06, OSNwSK 2006, poz. 1944).

Z dokumentacji medycznej dotyczącej oskarżonego Z.S., w tym przedłożonych przez oskarżonego opinii lekarskich nie wynika, aby stan zdrowia Z.S. wykluczał stawienie się przez niego w aktualnie prowadzącym postępowanie sądzie, odległym od jego miejsca zamieszkania, a jedynie, że w sposób istotny utrudnia dojazd na rozprawę.

Przepis art. 37 k.p.k. jako wyjątkowy, dający podstawę do odejścia od właściwości miejscowej sądu nie podlega interpretacji rozszerzającej. Nadmierne jego wykorzystywanie prowadziłoby bowiem do podważenia zaufania do niezależności sądów i niezawisłości sędziów. W świetle zebranego materiału dowodowego bezpodstawne są obawy oskarżonego, że Sąd miejscowo właściwy może orzekać w sposób nieobiektywny.

Podsumowując, w realiach sprawy brak jest podstaw do uwzględnienia wniosku o przekazanie sprawy w trybie art. 37 k.p.k.